

רע"פ 2423/18 - אוריאל עוזרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2423/18

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אוריאל עוזרי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 14.02.2018, בע"פ 50986-01-18, אשר ניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ר' יעקובי; מ' בר-עם; א' רון

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' הרכב השופטים: ר' יעקובי; מ' בר-עם; ו-א' רון), בע"פ 50986-01-18, מיום 14.2.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה שפירא), בת"פ 57638-07-15, מיום 5.12.2017.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים, המייחס לו תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 24.1.2013, שעה שנסע תחת גשר המיתרים בירושלים, פנה המבקש ימינה בחדות ובמהירות מבלי לאותת, ונכנס לנתיב בו נהג אותה עת השוטר משה כהן (להלן: השוטר). כתוצאה מכך, כמעט התנגש השוטר ברכב אחר, ובעקבות זאת, הוא הורה למבקש, באמצעות הכריזה, לעצור את רכבו בצד. חרף הוראת השוטר, נפנף המבקש את ידו בזלזול, והמשיך לנסוע. השוטר דלק אחר המבקש, אשר האיץ את מהירות נסיעתו, תוך השמעת דברי עלבון כלפי השוטר. לבסוף, עצר המבקש את רכבו במחלף גבעת מרדכי, קילל את השוטר, צעק לעברו, וסירב להציג בפניו רישיונות נהיגה כבקשתו. עוד עולה מכתב האישום, כי המבקש הושיט את ידו אל עבר פניו של השוטר ונגע בהם, ובתגובה, חבט השוטר בפניו של המבקש על מנת לנטרלו, וניסה להוציא את המבקש מרכבו. עוד נטען, כי המבקש הוסיף להשתולל והחל בנסיעה תוך שהוא גורר את השוטר עמו, ולאחר שהשוטר הרפה ממנו, נמלט המבקש בנסיעה מהמקום, ונתפס לאחר מרדף שערך אחריו השוטר עידו ששון (להלן: עד התביעה 7), סמוך לצומת גולומב. עת עצר את רכבו, המשיך המבקש לצעוק לעבר השוטרים שהגיעו למקום, איים כי יפוטרו מהמשטרה, ובנוכחות השוטר דני טרף (להלן: עד התביעה 6), אשר הגיע כתגבורת, אמר "אני אשיג אתכם, אשיג את המשפחות, יודע איפה אתם גרים, זה הסוף שלכם".

3. ביום 5.12.2017, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של איומים. בית משפט השלום זיכה את המבקש, מחמת הספק, מביצוע עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. זאת, למרות שבית המשפט שוכנע, אמנם, כי בין המבקש לשוטר הייתה "אלימות הדדית" במסגרת העצירה במחלף גבעת מרדכי, ואולם, לשיטתו של בית משפט השלום, לא ניתן לקבוע "כי אין מדובר בניסיון [של המבקש] להתגונן מפני מעשיו של משה [השוטר]".

הרשעתו של המבקש בעבירת האיומים התבססה, בראש ובראשונה, על עדותו של עד התביעה 6, אותה קיבל בית משפט השלום במלואה. מהכרעת הדין עולה, כי עד התביעה 6 תיאר בעדותו "את התנהגותו התוקפנית של הנאשם [המבקש] בעת הגעת השוטרים למקום, את דבריו לפיהם [הוא] מכיר אותם, ואת המשפחות ושיג אותם". בית משפט השלום קבע, כי ניכר שעד התביעה 6 "זכר את האירוע והעיד על מה שאירע בצורה מדויקת ומעוררת אמון", ונוכח העובדה שעד זה לא נחקר נגדית, לא מצא בית המשפט "נימוק המצדיק פקפוק בעדותו". אשר לעדות המבקש, בית משפט השלום התרשם כי הלה "ניסה להסתיר או למזער את התנהגותו ולהפריז בהתנהגותם של משה כהן ויתר השוטרים, אפילו בפרטים שהם שוליים לאירוע", והדבר מצטייר "כחלק מניסיון להטיל רפש בשוטרים באשר הם, ואינם מאפשרים מתן אמון בדברי הנאשם [המבקש]". בנוסף, בית משפט השלום ציין, כי "לא היה בעדותו של הנאשם [המבקש] כדי להטיל ספק בעדותו של דני טרף [עד התביעה 6] בנוגע לאיומים המפורשים שהשמיע הנאשם [המבקש] כלפי משפחות השוטרים באוזני השוטרים בשלב שבו נעצר". ראוי לציין, כי עד תביעה 7, אשר העיד במשפט, התייחס גם הוא לאיומיו של המבקש כי "גיע" למשפחותיהם של השוטרים, וכי הוא "ידאג לפטר" את השוטרים. עם זאת, ומאחר שפרט זה לא נכלל בעדותו של עד תביעה 7 במשטרה והמידע לא נמסר להגנה עובר לעדותו של עד זה, לא נתן בית משפט השלום משקל לחלק זה בעדותו של עד תביעה 7. סיכומם של דברים, קבע בית משפט השלום, כי "הדברים שאמר הנאשם [המבקש] לשוטרים הם איום מפורש לפגיעה בבני משפחותיהם. הנאשם [המבקש] טען כי כלל לא אמר את הדברים, וממילא אין טענה כי בדברים אלה לא התכוון להפחיד או להקניט את השוטרים, ועל כן הוכחו יסודות עבירת האיומים, הן בפן העובדתי, הן בפן הנפשי".

4. ביום 11.12.2007, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש, והשית עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע; 2 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור

עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים; קנס בסך 750 ₪ או 9 ימי מאסר תחתיו.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, המכוון כלפי הרשעתו בדין בעבירת האיומים. לשיטת המבקש, כאשר אמר לשוטרים כי הוא "מכיר" את משפחותיהם "וישיג" אותן, הוא התכוון לכך שברצונו להשיג את פרטיהם של השוטרים על מנת להגיש נגדם תלונה במח"ש, ולטענת המבקש מדובר בפרשנות סבירה של דבריו. לפיכך, לגרסתו של המבקש, שגה בית המשפט כאשר פירש את המשפט כאיום לפגוע במשפחות השוטרים. המבקש הפנה לחלקים בעדותו ובעדויות של שוטרים אשר נכחו באירוע, מהם עולה, לטענת המבקש, כי הוא הביע בהזדמנויות שונות את כוונתו להגיש תלונה נגד השוטרים למח"ש. כמו כן, לגרסת המבקש, "שוטרים סבירים בנעליהם של השוטרים שהיו בזירת האירוע" לא היו רואים בדבריו משום איום. עוד טען המבקש להגנה מן הצדק, וביקש לזכותו מעבירת האיומים, נוכח "מעשים קשים וברוטאליים שספג המערער [המבקש] ממשה כהן [השוטר]". ביום 14.2.2018, דחה בית משפט המחוזי את ערעור המבקש במלואו. בית המשפט המחוזי קבע, כי אין מקום להתערב בקביעות העובדתיות של בית משפט השלום, אשר "בחן את התמונה בכללותה, התייחס לכל הנחוץ (ואפשר שאפילו למעלה מכך) והגיע למסקנות על בסיס הראיות שהופנו לפניו". בית המשפט המחוזי הטעים, כי לא מצא טעות בקביעת הממצאים העובדתיים ובמסקנותיו המשפטיות של בית משפט השלום, אשר מצדיקה את התערבותו.

הבקשה לרשות הערעור

6. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על הרשעתו בעבירת האיומים שיוחסה לו. בגדרי הבקשה, מפנה המבקש לטענות אשר הועלו על ידו במסגרת הערעור לבית המשפט המחוזי. עוד טוען המבקש, כי קיימות "סתירות בעדויות" שהוגשו לבית משפט השלום. כמו כן, גורס המבקש כי בית המשפט המחוזי לא נימק את החלטתו לדחות את ערעורו של המבקש.

7. בהחלטתי מיום 25.3.2018, ביקשתי כי הסניגוריה הציבורית תודיע עמדתה באשר לבקשתו של המבקש להיות מיוצג על ידי בהליך זה. בתגובתה לבקשה זו, ציינה הסניגוריה הציבורית, כי המדיניות בה היא נוקטת אינה הגשת ערעורים ובקשות לרשות ערעור בשם לקוחותיה, באופן "אוטומטי", וכי "מינוי סניגור ציבורי לצורך הגשת בקשת רשות ערעור בפלילים בנסיבות בהן מדובר בהליך בגלגול שלישי אינו נעשה כדבר שבשגרה". לפיכך, מסרה הסניגוריה בתגובתה, כי היא מותירה לשיקול דעתו של בית משפט זה את סוגיית מינוי סניגור ציבורי למבקש, בהליך דנן. בנסיבות העניין, הגעתי לידי מסקנה כי אין מקום למנות סניגור ציבורי למבקש, לצורך ייצוגו במסגרת הליך זה.

דין והכרעה

8. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או במקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 957/18 סלטאן נ' מדינת ישראל (16.4.2018) רע"פ 2054/18 רבאיעה נ' מדינת ישראל (12.3.2018)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, שכן מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, ואין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. זאת ועוד, טענות המבקש מופנות, כלפי ממצאים שבעובדה וקביעות מהימנות, אשר נעשו על ידי הערכאה הדיונית, וכידוע **ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב**

עמוד 3

במצאים מעין אלה (רע"פ 1739/18 ששון נ' מדינת ישראל (28.3.2018); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)). **ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור המתבקשת לדון בטענות מסוג זה ב"גלגול שלישי"** (רע"פ 678/18 פלוני נ' מדינת ישראל (31.5.2018); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)). עוד אציין, כי המבקש הפנה בבקשתו לנימוקי הערעור אשר הוגשו לבית המשפט המחוזי מבלי שהוסיף על כך טיעונים מפורטים במסגרת כתב הבקשה, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 1119/18 חסן נ' מדינת ישראל (9.5.2018); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017)). די בטעמים אלו, כדי לדחות את הבקשה.

9. למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. לא מצאתי ממש בטענת המבקש, כי יש לפרש את דבריו, לפיהם הוא "מכיר" את השוטרים ואת משפחותיהם וכי הוא "ישיג אותם", ככוונה להגיש תלונה נגד השוטרים במח"ש. לטעמי, מדובר בפרשנות דחוקה ומלאכותית, וזאת, בין היתר, נוכח התייחסותו של המבקש למשפחות השוטרים, התייחסות אשר אינה קשורה, כלל ועיקר, להגשת תלונה במח"ש. עוד אוסיף, כי מקובלים עליו דבריו של בית המשפט המחוזי, כי לא נפלה טעות בקביעת הממצאים העובדתיים ובמסקנות המשפטיות אליהן הגיע בית משפט השלום, ולפיכך אין ליתן למבקש רשות ערעור.

לסיכום, המסקנה המתבקשת היא כי בדין הורשע המבקש בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ולא נמצא כל בסיס להתערב בהרשעתו.

10. הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשע"ח (20.6.2018).

ש ו פ ט